

PÅVIST - 27/10 2020

Påvist sagde beskeden på min telefon. Troede ikke på noget og så brød jeg i gråd.

Et påvist starter en kædereaktion af dimensioner. Fra 9.30 til 16 lavede talte jeg uafbrudt i telefon med alle mulige. Sundhedsmyndighedsdamen, smitteopsporingsmanden, universitetet, teaterprojektet, studiegruppen, chefen, venner, familie, alle. Og nu er jeg træt, men forsøger at tømme mit hoved. For nogle af de tanker der gennem dagen er gennemgået mig. Det er så syret at jeg har det. Men også på en måde selvfølgelig. Forudsigeligt. Har jeg ikke på en måde altid vidst, at det ville ske? Så mange gange har jeg tænkt på denne situation, at den i sin endelige virkelige form næsten er mig velkendt. Siden det første angstanfald i Milano i starten af februar, har jeg været smittet med angsten for covid. Og den har fulgt mig som en skygge, jeg efterhånden har lært at kende. Accepteret dens tilstedeværelse. Lavet værker om den - the Corona Costume og Quarantena. Talt om den med alle. Lidt efter lidt sluttet fred med den. Og nu sammensmeltet med den, indtaget den i min krop. Kronepartiklerne er mine ubudne gæster. Men jeg er ikke længere bange for dem. Nu mærker jeg dem, vi næres ved samme krop, deler ilt og mad. Nu er det næsten en lettelse. Som at byde skæbnen velkommen og overgive sig med største naturlighed. Bekæmpe angsten ved at se monsteret lige i øjnene, og derved opdage, at selve angsten var meget værre end det angstens objekt. En gyserfilm er kun uhyggelig indtil at man har set monsteret. Og derefter bliver det rent praktisk og håndgribeligt. En håndgribelig angst kan ikke overleve, da dens næring er uhåndgribeligheden.

Jeg blev en af dagens 745 tilfælde i Danmark. I dag blev jeg en af de millioner i verden. Et tal i pandemiens statistik

FJERDEDAGS-KULLER - 30/10 2020

Ved 13-tiden gav jeg mig til at råbe forbandelser på dialekt ad bilerne på vejen udenfor. Hele dagen havde det støvregnet, så på vejbanen lå konstant et lag vand, hvilket gjorde, at det larmede endnu mere, når bilerne kørte over. Det vækkede mig for tidligt i morges og har resten af dagen lagt som et lydtæppe om min isolationscelle. Et tungt lag, et gråt filttæppe, som den lavthængende tåge der gør Gellerupparkens blokke usynlige herfra. Lyden irriterer mig. Tågen irriterer mig. Den evige bilisme irriterer mig. Hvad skal de dog alle sammen? Hvordan kan de blive ved og ved og ved med at skulle flytte sig fra et sted til et andet. Selv på sådan en regnvejrsdag. Eller måske netop på sådan en. Hvorfor kunne folk ikke bare sidde inden døre og tænke over livet på sådan en dag? Hvorfor skal man altid bryde og bekæmpe vejrets realiteter i trods? Lad os indføre nationale regnvejrsdage! Helliget fordybelsen, indendørsaktivitet som fx vaske tøj. Og udenfor er man kun får at gå en tur i regnen og føle renselsen. Katharsis af hverdagens traumer.

Men måske er jeg bare lidt overfølsom i dag? Det må være fjerdedagskuller der sætter ind. Mangel på frisk luft eller bevægelighed. Eller søvn. Ikke engang i selvisolation kan jeg finde ud af at sove. Lol, det er sygt kedeligt. Eller nej har det faktisk meget sjovt alt i alt.

For... man kan virkelig bare være sig selv. Gøre hvad man vil (inden for værelsets rammer), når man vil. Jeg kan klæde mig på som jeg vil... hvorfor sidder jeg så i en gammel sweater købt på vejens årlige loppemarked når jeg kunne iklæde mig roben fra Aarhus Teater og bare prøve hvordan det ville være end enkelt dag. Kunne også klæde mig ud som mand. Eller klippe mit hår af, opfinde en ny identitet, virkelig være en anden når jeg kommer ud af min 7-døgns isolation... lol! For meget. Hvorfor skal der altid være et fysisk produkt? Jeg kunne vel ligeså godt komme tilbage til verden og være sådan; "Her er jeg tilbage, der er intet nyt sket". Men nej, jeg vil være sådan "Her er jeg tilbage, se alle de tegninger jeg har lavet, bøger jeg har læst og tanker jeg har tænkt. Og for resten har jeg fundet ud af, at jeg vil vær et helt andet menneske. Se, mit hår er klippet. Fra nu af går jeg kun i lilla og grøn, for det ville nu engang være det mest ægte.

Men altså... vafanculo tutto questo! Niente mi cazzo piu

Her ud på aftenen, efter mørket har lagt sig, får jeg altid lyst til at gøre noget dumt sådan helt bevidst. Heheh. Eller bare danse og feste Eller råbe ud ad vinduet. Eller række fuck til alle for sjov. Eller bare lave art og være art.

Føler lidt at den her karantæne, selvisolation er en stor performance jeg lever i og selv er eneste performer og publikum til. Et måske et performance eksperiment

Tror måske jeg er lidt ved at blive sindssyg. Eller måske er jeg bare mig selv.

DEN INDBILDTE SYGE? - 31/10 2020

Jeg er påvist syg uden egentlig at være det. Jeg ønskes god bedring selvom jeg aldrig har haft det bedre. Det er et syret sted at befinde sig. Syg men ikke syg. I går aftes blev jeg helt i tvivl, om det her er rigtigt? Om min påviste test nogensinde har eksisteret? Om jeg selv har bildt mig det ind, i en drøm et øjeblik. Og så uden nogen grund har sat alt det her i gang. Denne kædereaktion af smitteopsporing og isolation. Jeg blev næsten helt lettet da styrelsen for patientsikkerhed ringede for tredje gang om smitteopsporing. Det blev en bekræftelse i, at det ikke er mig der er skør, ikke er mig der har opfundet sygdom i hals og ikke er mig der har udsendt en falsk bølge af smitteangst.

Ved at få berøvet min frihed, har jeg faktisk fundet større frihed end jeg i lang tid har følt. Som da jeg besteg bjerget Mottarone, så verden oppefra og i skoven følte stilheden og følelsen af ikke at blive betragtet eller hørt af andre end træerne.

Ved at være pålagt dogmet ikke at måtte forlade mit værelse, ikke at have muligheden for at være andre steder, føler jeg mig endelig fri. Uden frygten for at glip, fordi jeg netop skal gå glip, kan jeg endelig fordybe mig helt med god samvittighed. Hvad jeg bruger min tid på og hvor lang tid jeg bruger på det bestemmer jeg kun selv. Hvilken befrielse kun at kunne være her. Kun at kunne være i dette øjeblik på dette sted. Hvorfor har jeg ikke før pålagt mig dette dogme? Og nej jeg ved godt at konstruktionen aldrig ville kunne være så endegyldig og magtfuld som en indgriben fra staten fra sundhedsstyrelsen med en påvist covid-test og dertilhørende dogmesæt om beklædning, bevægelse og berøring. Jeg ville aldrig have sådan en magt over mig selv. Spændende størrelse staten, kollektivet bestemmelse, er.

Jeg tror ikke længere på, at jeg har corona.